

Падзеі

«Слонім заўжды быў горадам кнігі»

Відаць, не памылюся, калі скажу, што Дзень беларускага пісьменства прайшоў на самым высокім узроўні і што нічога падобнага горад не бачыў за ўсю сваю гісторыю! Свята, быццам штодзённае жыццё з вялікімі гандлем, музыкай, выставамі, сувенірамі, а самае галоўнае — з кнігай і мовай Скарыны, Купалы, Коласа, тутэйшых паэтаў Гальяша Леўчыка, Алега Лойкі, Міколы Арочкі, імгненна «ўлілося» ў народ...

Потым слонімцы шкадавалі, чаму ўсё так хутка скончылася, бо хацелася, каб свята працягвалася далей.

Гэта — скажам так — шрых першы яму наўздагон. Ёсць і некалькі яшчэ.

У горадзе дагэтуль не было помнікаў знакамітым слонімам, таму Льва Сапегу тут гараджане чакалі даўно. І не дарэмна, бо ён

па-сапраўднаму ўпрыгожыў Слонім, надаў яму велічы і старажытнасці. А значыць, помнік павінен стаць свайго роду візітуйкай, брэндам горада — з'явіцца на паштоўках, буклетах, магніціках, кнігах, значках... Твор мастацтва — бронзавая постаць на плошчы Леніна — павінен клікаць да нас гасцей.

Дарэчы, за некалькі месяцаў да свята грамадскія

актывісты сабралі і перадалі ў райвыканкам подпісы пад прапановай перайменаваць плошчу. Магчыма, у Тэатральную, бо тут знаходзіцца наш драмтэатр, побач — краязнаўчы музей, будынак банка 1905 года, Свята-Троіцкая царква і

г. д. Можна вярнуць плошчы і старую назву, якая была тут да 1944 года, — Гандлёвая... Адно відавочна: плошча, на якой стаіць вялікі гетман Вялікага Княства Літоўскага, не павінна насіць імя іншага палітычнага дзеяча з іншай эпохі.

Шрых трэці. У 1980-я ў Слоніме працавалі чатыры кнігарні, потым засталася адна. Цяпер у горадзе дзве прыватныя кніжныя крамы, а напярэдадні Дня беларускага пісьменства ў правым крыле райвыканкама адкрылася трэцяя — «Санет». Гаспадаром яе з'яўляецца рэспубліканскае ААТ «Белкніга».

Іншымі словамі, пашанцавала гораду: большасць райцэнтраў Беларусі не маюць адмысловых кнігарняў, а ў Слоніме ёсць. Прычым наш «Санет» — гэта тое ж, што «Светач» у Мінску. Тобок вялікая, сучасная крама, якая павінна не толькі прадаваць мастацкую лі-

таратуру, падручнікі, розныя дапаможнікі, сувеніры, але і прапагандаваць працу нашых выдавецтваў, аўтарай... Што, дарэчы, крама і робіць: з дня адкрыцця тут адбылося каля дваццаці прэзентацый і сустрэч з аўтарамі, у планах — новыя сустрэчы і аўтограф-сесіі...

Іншымі словамі, Слонім заўсёды быў горадам творчай інтэлігенцыі, горадам тэатральнага і музычнага мастацтва. А ў першую чаргу — горадам кнігі. Таму верыцца, што ён такім і застанецца для нашчадкаў-слонімцаў, для гасцей.

Сяргей Чыгрын,
г. Слонім.

Весткі з месцаў

ДЗЯЦЕЙ У ШКОЛУ ЗЫРАЛІ РАЗАМ

...У хлопчыка з нашага прытулку неяк спыталі: «Які твой любімы прадмет?» Ён адказаў: «Пенал».

І хоць сутнасць пытання была ў іншым, з адказу бачна, наколькі важна для школьнікаў мець новыя канцтавары.

Надоечы дырэктар Сморгонскага аддзялення грамадскага аб'яднання «Беларускі дзіцячы фонд» Наталля Лабеўка разам з супрацоўнікамі сацыяльна-педагагічнага цэнтру (СПЦ) выбралі для сірот і дзяцей з мнагадзетных, малазабяспечаных і няпоўных сям'яў сшыткі, альбомы для малявання, каляровыя алоўкі, пеналы, ручкі ды многае іншае: перад пачаткам навучальнага года ўручана 47 такіх падарункаў. Дзесяць дзяцей раёна і нашы першакласнікі атрымали дапамогу дзякуючы аб'яднанню «Белая Русь».

А яшчэ мы прымалі гасцей з Залескага садка—сярэдняй школы, якія прывезлі ў прытулак сучасныя танцы і цікавыя гульні. Выхаванцам яны вельмі спадабаліся, як і канцтавары, якія пакінулі госці і якія, вядома ж, спатрэбяцца і дашкольнікам, і будучым першакласнікамі.

Апроч таго ўпраўленне адукацыі забяспечыла нашых дзяцей неабход-

ным адзеннем, школьнымі касцюмамі, прадстаўнікі пагранічнай групы падарылі новыя школьныя абутак, маладыя сужэнцы падрыхтавалі букеты для ўрачыстай лінейкі.

У выніку нашы дзеці — забяспечаныя ўсім да дробязяў, з вялікім жаданнем вучыцца — адправіліся ў школу. Пажадаем жа ім добрых адзнак і яркіх уражанняў!

Ларыса Татарынава,
дырэктар Сморгонскага СПЦ.

«І КОЖНЫ РАЗ ГЭТА МОРА СМЕХУ...»

На дварэ пакуль лета-лецейка, нават, здараецца, спёка.

Як схвацца ад яе, чым прыкрыць галаву? Аб гэтым — загадка і досыць весела — гаварылі пенсіянеры клуба «Залаты ўзрост» на сваёй чарговай сустрэчы.

Да яе, ну вядома ж, рыхтаваліся: шукалі патрэбную інфармацыю пра галаўныя ўборы, прыказкі ды прымаўкі, адказы на пытанні віктарыны, а потым — гулялі, танцавалі, шмат чаго дазналіся...

Гляджу цяпер на здымкі з той сустрэчы, якая так і называлася — «Капляюшная вечарынка», і не веру, што ўдзельнікам (усе прыйшлі ў капелю-

шах!) каму за 70, а каму і за 80 гадоў. Залаты ўзрост!

Пенсіянеры аднайменнага клуба амаль кожны месяц збіраюцца на тэматычныя вечары, прывесчаныя то паэзіі, то Калядам, то кветкам, то Дню абаронцаў Айчыны, то розным напоям... І кожны раз гэта мора смеху, выдумкі і пазітыву.

Ідэя ды сама падрыхтоўка сустрэч належыць сёстрам Вользе і Таццяне Тукіным. Першыя памочнікі ў іх Ганна Лой, Лідзія Прыбалавец, Людміла Янчук з нязменным баянам. На жаль, я не ўсіх пакуль ведаю, але вельмі рада, што далучылася да гэтых цікавых, творчых людзей.

Валянціна Гудачкова,
г. Жыткавічы.

Ведай нашых!

МОЖНА ТРЫМАЦЬ КАРОВУ І ЕЗДЗІЦЬ НА РОВАРЫ — НАВАТ У 90!

Соф'ю Аляксееўну Юркевіч з вёскі Вулька Целяханская ведае ўся акруга. І, вядома ж, не толькі таму, што днямі ёй споўнілася 90. У такім вострым узросце жанчына можа даць фору многім маладым. Ну, па-першае, яна дагэтуль трымае кароўку, робіць сваё масла, тварог і проста не разумее, што ў вёсцы можна іначэй.

Па-другое, зусім нядаўна яна сама выкапала каля 20 сотак бульбы, што садзіла каля хаты. Кажы, што цяжка было, але ж паціху, «у якасці зарадкі», штодзень па градачцы і гатова.

Дзеці, вядома ж, сварыліся на яе, бо шкадуецца маці. А тая — шкадуе іх: ведае, як часам склада-на вырвацца з Брэста, Пінска, Целяхан...

Па-трэцяе, усім сваім сямейнікам (а ў юбіляркі шасцёра дзяцей (і ўсе, дарэчы, з адукацыяй), 9 унукаў і 11 праўнукаў) Соф'я Аляксееўна робіць падарункі — калі грашыма, калі печывам з уласнай печы, калі тканымі ці вышыванымі ручнікамі, дыванамі, поспілкамі, бо ў хаце ў яе стаяць кросны — сапраўднае інжынернае «збудаванне», за якім зімовымі вечарамі яна па-ранейшаму так спрытна шчыруе. Унук нядаўна ў Мінску атрымаў кватэру, то на ўлазіны з падарункам трапіла і бабуля. Яна ж некалькі гадоў таму адважылася і на зусім далёкае падарожжа — з'ездзіла да брата ў Арэнбург.

Па-чацвёртае, знайдзіце чалавека, які ў 90 гадоў ездзіць на ровары. А Соф'я Аляксееўна — лёгка: напрыклад, у Целяханы да сваёй сяброўкі — ткачыкі Надзеі Іванаўны Шляжка. А гэта не так і блізка!

Апроч таго жанчына карыстаецца мабільнікам, без акулераў чытае, сочыць за сабой — ва ўсім служыць прыкладам для сваёй сям'і і землякоў...

У дзень прыгожага юбілею шануюную Соф'ю Аляксееўну павіншавалі выконваючая абавязкі старшыні сельвыканкама Аксана Мялік, старшыня ветэранскай арганізацыі Святлана Крэк, старшыня прафкама ААТ «Целяханы-агра» Таццяна Іванова.

А дзеці ў падарунак ёй падрыхтавалі залаты медаль з лічбай 90. Як самай залатой маме!

Дарэчы, сёлета па Целяханскім сельсавеце 17 жыхарам спаўняецца па 90 гадоў, а двум — па 95. Мясцовая ўлада помніць пра кожнага са сваіх шануюных імяніннікаў. Разам з Соф'яй Аляксееўнай Юркевіч з 90-годдзем павіншавалі, напрыклад, і Вольгу Сцяпанаву Ланец з вёскі Выганашчы, якая ўсё жыццё была стаханаўкай у мясцовым калгасе і разам з мужам выгадала пяцёра дзяцей.

Валянціна Бобрык,

г. Івацэвічы.

Чалавек — чалавеку

Многія часам думаюць, адкуль бяруцца анекдоты, хто іх прыдумляе?

Ёсць, відаць, спецыялісты, але ж, здараецца, што аўтар — само жыццё. Ну востры прыклад.

Мае сябры — сямейная пара — вечарам вярнуліся з гасцей. Муж моцна заснуў на канапе, а жонцы раптам здалася, што нехта скрабецца — лезе да іх на лоджыю! Сярод ночы! Яна з ложка і давай тармаціць гаспадара:

— Уставай!.. Прачынайся! У нас на лоджыі злгодзеі!

— Скажы яму, што я сплю, — у адказ буркнуў муж.

Калі працавала ў школе, неяк спыніла старшакласніка, жартам сказала:

— Валера, нешта я цябе то з адной дзюўчынкай убачу, то з другой... Хто ж дама твайго сэрца?

— Дык вы ж самі на ўроку біялогіі казалі, што сэрца ў чалавека з чатырох камер.

Неяк раніцой настойліва звоніць тэлефон. Здымаю слухаўку.

— Ванда, гэта ты? — пытаецца нехта.

— Не, я не Ванда, — адказваю.

— Кінь прыдурвацца! Я ж добра чую, што гэта ты... Прыхавай там маю шапку, а то я ў цябе ўчора забыўся...

Праз некалькі хвілін зноў званок.

— Ванда, каравул! — даносіцца з таго канца проваду. — Я толькі цяпер убачыў, што надзеў пінжак твайго Пеці... Што рабіць?

На жаль, дапамагчы гэтым няўдачлівым каханкам я нічым не магла — тады. Гэта цяпер на мабільным «адбіўся б» нумар тэлефона, можна было б перазваніць...

А вось добра гэта ці дрэнна, хай кожны думае сам.

З. М. Навоенка,

г. п. Падсвілле,
Глыбоцкі раён.

Пошту чытала
Валянціна ДОЎНАР.